

Hideg Antal

Szúnyoggal havaz

szigetén okos erőknek
szövetén teres erdőknek

nyaralni kedves a kedvem
fénnyel is ver isten engem

béke van dunai csönd van
fejtem a nyakamon fönt van

és tündérel tűzliliom
és búbájol tűzliliom

melled hirtelen kidobod
legyek birtokos birtokod

Mohács fénye látszik ide
hallom dobban véres szíve

fekszem tűzre titkos testre
szúnyoggal havaz az este

Madár János

Kiszárad a tenger

szememben
kiszárad a tenger
a végtelen
hullámai

fölött
megfeketedik
lassan az idő
Anyám!
hol vannak
a gyermekarcú
délutánok
a kövek
víz-suhanása
a jegenyék
lábainál
hol vannak
a sirályok
merre vitték el
a napok
hajnaltól estig
csillogó
örömét

Bezzeg János

Nincs átkelés

beüvegezve a délután
nézi a fiú mint kirakatot
míg arcának szédül az ősz
köd-zsibbadt kezéből mindent kiejt

teleírt papírok szaltóznak
elküldhetetlen levelek
nyár-tépett sugarak oszolnak
és indulnak sose-volt barátok
a készülő havazásnak háttal

a hosszú poharazások évszaka jön
a szesszel-vert részegségé
emlékezünk csak képzelt magunkra
mert a tekintet sugárútján
arctól arcig
nincs ma átkelés

Arc borul arcra

ennél a tekintetnél már ne tovább
ebbe a tekintetbe már befalazva
lassít a megfoghatatlan zuhanás
tükörnyi arc simul az arcra

már mindig csak ez a kéz legyen ez
a száj

ez a forrás mosdasson meztelenre
hazatalálni legyen mosolynyi fény
versben és szavakban hazát keresve

most már mindig csak e lázverte élet
szökéseimet már ez vigyázza
lehessen zsebemből kinyíló bicska
vagy csukódjon talpig gyászba

Arckép indulóban

a csillaggal megdobált éjszaka
titkait kivallja az idő felfüggesztett
a vándorlás falakat zülleszt ez az
üzenet

tisztább eget hadd húzzak magamra

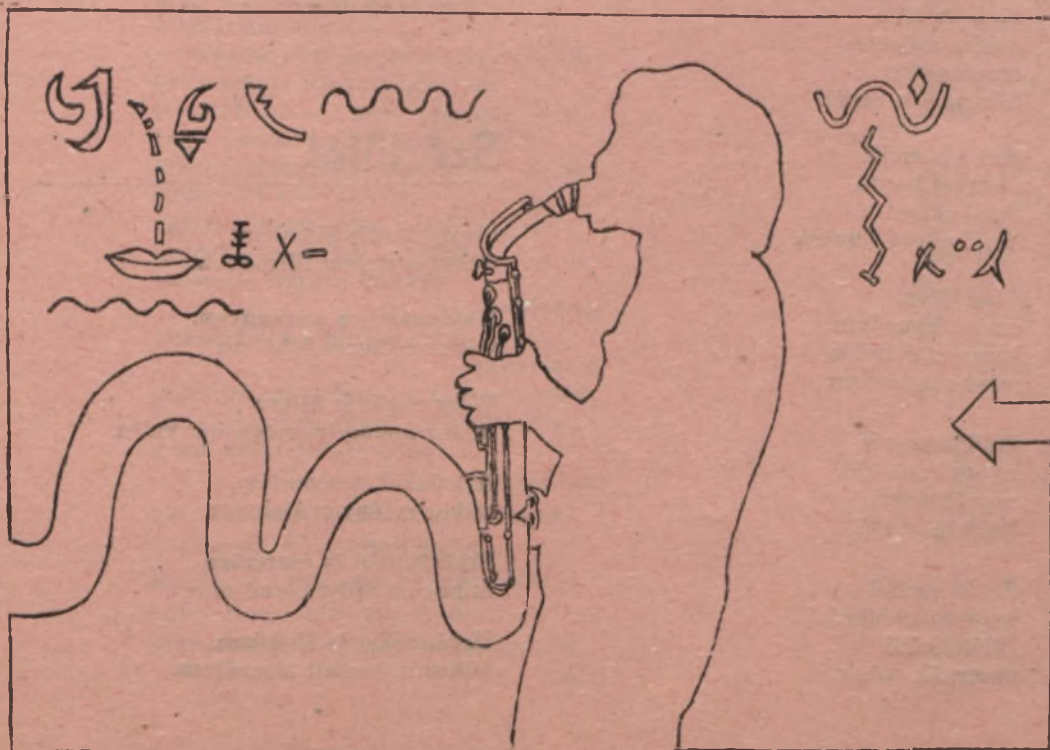
az összeköcölt tájból fény fészül
maradék szavakat ami volt ami
voltam

mi sose lesz s míg gyanútlan
szóltam

de jeleket hagyva menedékül

a lebontott időből valami épül
s bár keretezés alatt a kép
még semmisse végleges —

kilátni: valaki valamit keres
ennyi: egy arc felé emeli kezét
s a fáradt képből kilépni készül

Bódi Tóth Elemér

Maszületett gyermek fölött

Csillagszemű kis juhászom,
ostoros unokám,
majd eljössz hozzánk a nyáron
a kert alá, az ám.

Annyi kukru-galamb van, hogy
őrület, mert igen
elszaporodtak. A mag fogy,
ha jószágnak vetem.

Mikor épültünk, kint háltam
a fészkerben, de már
hajnalkor gerle-zivatar
vert föl, így múlt a nyár.

A villany oszlopa fából
volt, óvná még az úrt,
egy galamb végig — huj, gondom —
az oszlop csúcsán ült.

Tengertánc

A tenger robajlik,
porlik, dühöng,
egy csepp belőle a
kövön a csönd.

Gólyaförgeteg

Tikszerieket nem látni,
hajó a ház, vagy akármí,
nyög, hordja a havat.

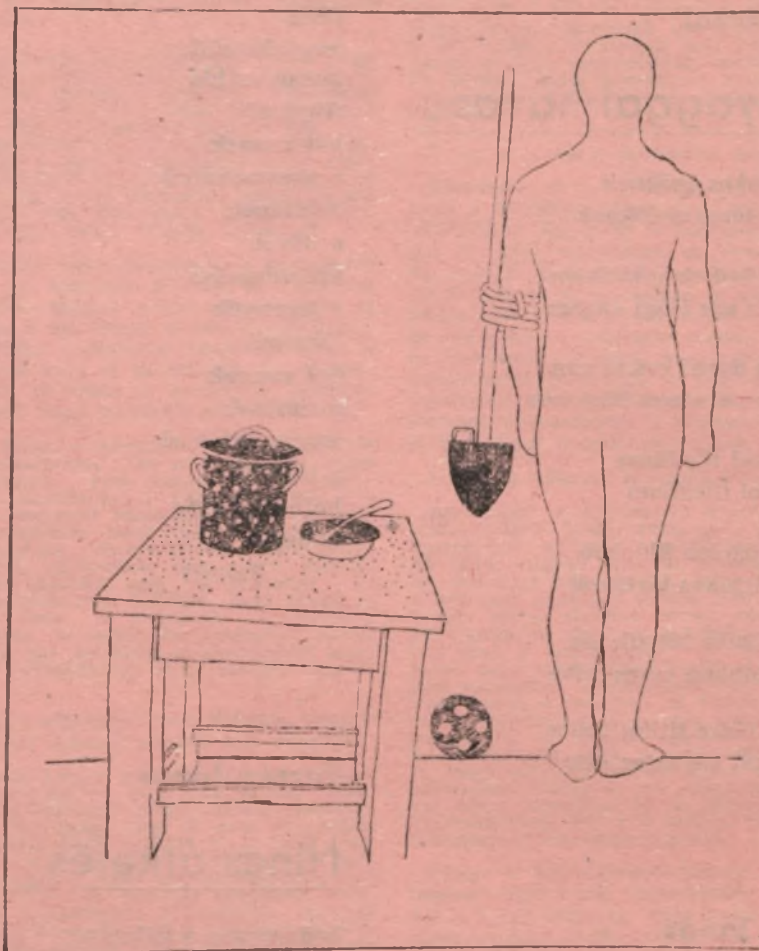
Hó a cserép közt betáncol,
Gizi söpri a padlásról
a szelemen alatt.

Nini, az Etít pördíti,
Benő kapuját oktondi
dühvel fordítja ki.

Valaki szalad etetni
Magdus malacait, ennyi
a dolga most neki.

Utána mindjárt süt a nap,
a postaúton átszalad
egy kis csalóka fény.

És fönségesen orgonál
tovább a sátán, aki már
sürgönypóznában él.

Csillagom fészkel

Líza orosz
táncokat táncol,
láng rezgése
kél Szkítiából.

Kék Taurisz
sajdul mögötte
amfóraként
hús partra vetve.

Két kis melle
sugarat bontó
fűdi súlya
sincs görög kancsó.

Pördülése,
amint álmodom,
bennem fénylik,
mint római rom.

Hullámot vet
nyomán az idő,
nomád őszám
bukkana elő.

Tatár szemű
széles fennsíkok
fölött felhő
ménésük robot.

S száll a tajték,
hogy ne nyugodhass,
ragyog reád
az aranyszarvas.

Cipruságon
csillagom fészkel,
nyúlnék érte
és nem ereszt el.

Szédület

Sirályokat is álomban,
mikor a hajnal fölrobban.

Magamat is a párkányon,
mikor a lábam lóbálom.

Világ végét is ásítva,
mikor mennybe megy hét vidra.

A halakat is tépetten,
mikor a fényes átok ver.

Pikkelyüket is ezerszám,
mikor az ezüst olvad már.

Örvényeket is álomban,
mikor a tengert álmodtam.

Zonda Tamás

Születésnapomra

Sustorgó, sziszegő szellő
babrál a bágyadt kis füvekben,
fülledt június aranya
csordogál a fákról,
a mai nap is felvette
végre kormos kalapját
molyrágások rajt a csillagok,
a vén romantikus hólyag
is fent kódorog az égen
szőke mosolyában katedrálisok
a kert tujái...
És meg kituszkoltam magam
erre a langyos kis teraszra
elmélkedni, hogy pont negyven éve
ma,

hogy bizony, bizony, meg minden,
de akárhogyan is várom, hogy
majd valami szomorú, pláne
okos dolog eszembe jutna,
nem megy...
Megtörténtem egyszer, indultam
védtelen, mi mást tehettem?
Valami csattogás felettem
„menekülés”, ki elől? hova?
(mindegy) végülis stabil
akác-illat, varas térdeim,
lopott gyümölcsök íze, békák,
kanyargós, havas utak,
aztán alig másfél évtizedig így
és gyanútlan sejtjeimre
rátört egy kegyetlen nagy szerelem,
és azóta legalább tudom,
de azóta se...
Közben meneteltem azért
pirult pántlikákkal, arccal
(így volt szokás)
lassan megtanultam persze,
hogy piros a szélverte ég is
a láz a harag a vér is
a szégyen és bizonyos naptári napok,
az arcom is, ha pofont kapok
(ez utóbbit csak azért jegyzem meg,
hogy valami bravúros kis rím is
kikerekedjen, szokatlan tölem úgylis)
egyszóval meneteltem
egyre pontosabban, rendben
kis könyvecskéket kaptam
tudásom, lelkeim bennük
számszerűen,
letapétáztak végül egy-két
diplomával
kezdtem egész formás, takaros lenni
kinek is a szemében? nem érdekes,
s bár tudatalattim néha
rakoncátlankodott
két igazán kedves katona-előzetest
is sikerült összeindukálnom...
Ráncaim, miértjeim csörömpölése
egyre hangosabb ugyan, de
szavazok, mosolygok, bevonulok, ha
kell,

magány-parcellám fala biztos panel
(na, na! ez is hogy sikerült!?)
szóval tiszta a ház és rendes az udvar
a bajtársaim és a felettesek
mit mondjak? Kedvesek, okosak és
mint pont odavalóak...

Hogy most a négy X-szel mit
kezdhetek
még nem tudom. Mondjuk
kitűzhetnék
velük egy szabályos, nyugodt teret,
vagy átűzhetnék egy csúnya,
négybetűs
szót, hogy .... (?) pl.: sz..., ha
netán leírnám,
de nem teszem, úgyis nyálkás
gáncsok
röhögnek cipőmre,
varangy szőcsökben ázom szüntelen,
idegen pupillák fényét egyre
kevésbé értem,
cselvetők trágár fölénye
csattan arcomon,
dacgyúrta csontjaimmal állok
alvadék-tűnődés foglyaként magam,
s lány kegyelmét kérem még
a versnek, zenének...

Velünk az ősz

Lassan végetér a nyár.
A sétány mögötti rétről elveszett
a pengehaj, most majd a táskarádió.
Gyűrött bánatunk fűzfákat keres
majd,
a párás esték bolyhos völgyek
ölebe fészkelődnek,
a hélium-robbanás
lassan tükrötjás lesz.
A Körúton gyógyíthatatlan bánatunk
kezdjük rugdosni a gesztenyékkel.
Veled, vagy nélküled, még nem
tudom.
A törvények zibongó kérdéseimmel
majd most sem törődnek.
Az újra újabb következik, de a kajmán
enyészet már munkál is benne,
hosszabb útra készítette:
visszaadni egyensúlyát a Rendnek.
Remélem, szívemből is telik majd
egy kedves jácint illatára egyszer.
Bizony remélni kell most az
összetartozást.
Nehéz lenne szemed nyaratól
is elszakadva
penészes ízeket kutatni újra.
Reméljük maradnak titkok
feltöretlen.
Reméljük szép ősz következik,
mályvás, mézgyöngyű ünnepély,
hiába szeretné arcainkat
öregre karcolni a kapkodó idő.

Katona Judit

Karácsony-köszöntő

Szikrázik december hava,
csillagfészket himbálnak ágak.

Hírrel járnak a pásztorok:
bölcstől ácsol József, az ács
az ember megszülött fiának.

Pattog a forgács, hull a hó,
Máriát vaksin-abroncs fogja,
s vajúdva megsül. Száll a hír:
dicsértessék, megszületett
a gyermek, az élet legnagyobbja.

Hírrel járnak a pásztorok,
Mária karjában a gyermek.
Rebben a hófehér világ
s a velünk virrasztó vézna fák
csendben az útra térdepelnek.

Magányosan

Rossz pulzusán a gyors idő tapint.
Rebbenő keze szárnyal a falon:
fia elmozdult képén igazít.

Riadtan áll meg tört tükre előtt,
hajához kapva épphogy belenéz —
ünneplőbe is mily rég öltözött!

Mintha ott állna szépség, ifjúság.
Körötte holtak s élők serege
villanna néha az ezüstön át.

Kerüli házát dércsipkés öröm.
Rázkódó vállal szép asztalt terít
és hazavárja azt, ki sose jön.

Romhányi Gyula

Ősz, 1980

Látod Anyám: újra itt az ősz,
és én még mindig nem tudok sírni.
Szemem csak gyantát vérezik érted,
„pinokkio-sorsom” még a régi.
Hiába száll a számról új dal,
új ígéret —
átokként folyton visszahull rám:
s mert „tündérséged” is rég tényekbe
enyészett... ,

Nézd!

... meséidtől mérgezett hullám
szíve helyén csak üres pacsirta-
fészek.

Szemben magammal

Csak hordod a sorsot,
vagy a sors hord téged —
Nyelved alatt
elporladt pecsétek.

A szád is csak néha mozdul.
Szavad (ha van) méla, lomha
zuhanással tűnik bele
asszonybeszédbe,
gyereksivajba —
nagy néha borba.

Szemed már tompa, fénytelen:
befelé vérezik szüntelen.
Arcodról eltűnt a könny

színtörése;
nem ragyog fel se csókra
se ütésre —
beletörődteél... ,

Vagy talán mégse!?

